

2021. június 4.

Bakos István méltatása

Tisztelt Ünneplő Közönség, tisztelt megjelentek, kedves Pista!

Több szempontból is rendkívüli alkalom ez a mai. Talán már mi magunk is annyira hozzászoktunk a bezártsághoz, az otthon-léthez, a közösségi összejövetelektől való távolmaradáshoz, hogy személyes jelenléttel megtartani egy díjátadót már önmagában sem szokványos. Abból a szempontból sem hagyományos, hogy június 4-én – rendes körülmények között – a Teleki Pál-éremérmeket szoktuk átadni. Erre sajnos sem tavaly, sem idén nem keríthettünk sort. Most különös módon Bethlen Gábor-díjat adományozunk, még hozzá kurátor társunknak, ami első ránézésre szintén igen szokatlan cselekedet. Mégsincs ebben semmi különös, hiszen olyan ember kapja, aki szívét-lelkét adta azért, hogy a Bethlen Gábor Alapítvány létrejöjjön, megszerveződjön, és a nemzet javára működhessen. Magyarán olyan embert tüntetünk ki, aki nélkül elképzelhetetlen alapítványunk működése. Olyan embert, akinek lételeme a magyarságszolgálat. Így lesz a szokatlanból egy szép hagyomány folytatása: e kitüntetést mindig a magyarságért kiemelkedő szolgálatot teljesítők kapják.

Nem könnyű a feladat, hogy a lényegre fókuszálva méltassam mai díjazottunkat, és munkásságát. Igen terebélyes életrajzát áttekintve is kitűnik, hogy számos tisztségében közvetlenül is lehetősége nyílt a haza javára munkálkodni. Mindegy volt számára, hogy éppen milyen pozícióban, munkahelyen állt helyt, mindig ugyanazzal a lelkesedéssel végezte a nemzetépítő munkát. Ez a lelkesedés mai világunkban csak kevesek belső sajátja, és biztosak lehetünk benne: évről-évre, évtizedről-évtizedre ez segítette hozzá ahhoz, hogy lankadatlan elánnal végezze munkáját. Már első találkozásaink alkalmával feltűnt számomra, hogy mindig van Bakos István tarsolyában egy gondolat, egy megvalósítandó ötlet: sosem érkezett üres

kézzel. Ha csak egy kis helyeslést, fogadókészséget látott a másik fél arcán és gesztusaiban, máris a megvalósítás útját-módját kezdte latolgatni. Láttam azt is, hogy fáradtságot nem ismerve veti bele magát a munkába, az aktuális feladatba. Ennek egyik lenyomata az a kiterjedt levelezés, amit már a rendszerváltás előtt folytatott a korszak közszereplőivel, ismerőseivel, és aminek már alapszintű rendezése is komoly feladat volt számunkra, jelenlegi őrzési helyén, a RETÖRKI archívumban. A technika fejlődése nem eltántorította a levélírástól, hanem annak előnyeit kihasználva gondolatai körlevelek formájában egyszerre jutottak el a Székelyföldre és Melbourne-be, az Amerikai földrészre és Kárpátaljára.

Bár a teljes lista túl hosszú lenne, egy rövid felsorolást mégis érdemes megejteni legfontosabb állomáshelyeiről: az Eötvös Kollégium hangadója, később baráti körének szervezője, a diákbizottság vezetője az ELTE-n; a művelődési minisztérium munkatársa; a BGA kezdeményezője, elnöke, majd mostanra “egyszerű talpas kurátora”; a Magyarok Világszövetsége főtitkára; a Nemzeti Tankönyvkiadó főosztályvezetője; a Magyar Örökség díj kuratóriumának tagja. Mindezek változó kormányzatok, sőt rendszerek idején. Egy azonban sosem változott: mindig kereste a kapcsolódási pontokat azokkal, akik a magyar ügyet akarták szolgálni. Nem is kevés ilyen kapcsolódási pontot talált meg, vagy alakított ki: a nemzetben gondolkodó értelmiség szinte minden képviselőjéhez talált elérhetőséget, éljenek határainkon belül, vagy éppen azokon túl. Ezeket a kapcsolatokat nem is félt használni, ha olyan új és formabontó ötletek fogalmazódtak meg benne, vagy jutottak el hozzá, melyek szembementek a hamis realitásokkal. A fentebb említett lelkesedés és kitartás akkor is megsegítette, amikor ötleteit – éppen ezekre a „realitásokra” hivatkozva – le akarták söpörni, el akarták lehetetleníteni. Ha hagyta volna magát, ma aligha lenne Bethlen Gábor Alapítvány, nem működne ilyen intenzitással az Eötvös Collegium Baráti Köre, nem tudta volna összefogni a világ magyarságát a Világszövetség, de talán másként alakult volna a Hitel és az MDF sorsa is. Minden felsorolt intézményben számos segítője, munkatársa volt – akikről sosem felejt el

megemlékezni – de bizonyos, hogy mindegyik szegényebb lett volna, ha Bakos István nem táplálja bele működésükbe lelkesedését, és ezáltal a magyar kultúra szeretetét.

Kedves Pista!

Engedd meg kérlek, hogy a tények rögzítése után – amely mindenkit meggyőzhetett arról, hogy a díj odaítélése ellen nem lehet kifogást emelni – hadd üssek meg személyesebb hangnemet! Az alapítvány titkáráként és személy szerint is köszönöm Neked, hogy a felsoroltakon kívül számos egyéb feladatot, szolgálatot is elláttál a köz, a haza, a nemzet érdekében. Magasztos fogalmak ezek, távolinak, elvontnak is tűnhetnek olykor, ugyanakkor nem is léteznének, ha az „aprómunkát” nem vállalnák a fáradhatatlan, és a célokat mindenek fölé helyező emberek. Te ilyen ember vagy, és a hozzád hasonlókkal együtt segítesz abban, hogy értelmezhetővé, kézzelfoghatóvá váljanak számunkra, és mindenki számára az elsöre túlzottan ünnepélyesnek tűnő fogalmak. Mindezeket a köz, a közösség nevében és megbízásából köszönöm Neked. Nem mehetek el szó nélkül ugyanakkor amellett sem, hogy ha Te nem teremtesz velem is kapcsolódási pontot, akkor ma ezt a méltatást sem én mondanám el. A kitüntetés természetesen ettől függetlenül is megilletne, ugyanakkor ekkor talán eggyel kevesebb ember munkálkodna intézményesen a haza javára. Köszönöm Neked, hogy beemeltél ebbe a táborba, hogy láttál bennem fogékonyságot a közös ügy iránt! És azon sokak nevében is köszönöm, akik ma nincsenek, nem lehetnek itt, de akikre ugyanúgy hasznos, nemes feladatot bízta!

Isten áldja munkásságod, fogadd őszinte elismerésünk, és az évtizedek munkájával megszolgált Bethlen Gábor díjat!